

DESPRE CAVITĂȚI ȘI PISCURI

Blacks

Nu pot să cred că drumul mi-e aproape
de un final pe care nu l-am vrut,
că nu am timp să biruiesc în toate
așa cum am simțit când m-am născut.

M-am ridicat la luptă fără oaste,
un biet ostaș lipsit de îndoieli
că prin gândiri și firi iconoclaste
nu voi răzbi absurde șovăieli.

Iar viața s-a întins ca o himeră
cu provocări grupate-n eșicher
ce așteptau să-și facă carieră,
iar lupta să și-o prindă la rever.

Nu m-a cuprins nicicând vreo îndoială
Și orice provocare am acceptat
căci soarta, printr-o dreaptă rânduială,
cu tinerețe m-a împlătoșat.

Drapel mi-am pus a inimii credință
că voi răzbi în tot ce mi-am propus,
Iar moartea, cu absurda ingerință,
nu va putea sa-mi cânte de apus.

Prin bătălii am prins în a mea listă,
ca un totem în viață de urmat,
a mea voință, poate anarhistă,
ce mi-a adus statutul asumat.

Prefer să cred că fiecare luptă
e-o treaptă construită în destin,
iar scara vieții fi-va întreruptă
când omul va fi doar un filistin.

N-am acceptat cutuma de prin vorbe
că tot ce-i important e la final,
că doar războiul poate să-ți aprobe
un rang de-nvingător convențional.

Și m-am înscris la fiecare luptă
și-n fiece atac am fost recrut,
Iar calea spre lumină, c-am abruptă,

am atacat-o fără să fi căzut.

În piscuri am găsit așezământul
a tot ce lumea însăși a creat
și folosind cel mai ades cuvântul
izvorul nemuririi l-a gustat.

Dar am văzut c-a mea eternitate
e doar o viață și nimic apoi,
că al meu pisc e doar o cavitate
ce stă în umbra unor piscuri noi.

Am aruncat săgeata-n orizonturi,
spre alte piscuri gândul s-a întins
și am văzut un nesfârșit de fronturi,
o nouă provocare de învins.

Dar sunt bătrân, cuprins de-o grea durere
căci moartea nu semnează niciun pact
să-mi lase timp ca prin interna vrere
un pisc ca să mai urc, un ultim act.